

Αθωνική

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 106

Πολιτεία

ΤΟ ΚΑΛΟΝ

Τό μὲν νά προκρίνη τις τό καλόν θέλημα, εἶναι ἴδιον τοῦ ἐπιθυμοῦντος αὐτό· τό δέ νά πράξη καί νά τελειώσῃ τήν ἐκλογήν τοῦ καλοῦ θελήματος, τοῦτο ἀνήκει εἰς τόν Θεόν, τοῦ ὁποίου ἡ βοήθεια ὑπάρχει ἀναγκαιοτάτη εἰς ταύτην τήν περίστασιν· διά τοῦτο μετὰ τήν καλήν ἐπιθυμίαν, ἥτις διεγείρεται εἰς ἡμᾶς, πρέπει νά προσευχώμεθα συχνάκις, ὄχι μόνον διότι ἔχομεν χρεῖαν τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἵνα δείξῃ καί διά τῆς διαφορᾶς τῆς βοηθείας ταύτης, ἐάν ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν ἀρέσκη εἰς τό πανάγιον Αὐτοῦ θέλημα, ἢ ὄχι·

Επειδή πᾶσα καλή ἐπιθυμία δέν ἐμπίπτει εἰς τήν καρδίαν, ἀλλ' ἐκείνη μόνη, ἥτις ὑπάρχει ὠφέλιμος· καθότι ἐνίστε ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ τό καλόν, καί ὁ Θεός δέν βοηθεῖ αὐτόν· ἐπειδή πίπτει εἰς τήν καρδίαν καί ἐκ τοῦ διαβόλου παρομοία τις καλή ἐπιθυμία, καί νομίζεται νά εἶναι πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ, καί ὁμως δέν εἶναι τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἐπειδή ὁ διάβολος μηχανώμενος τήν βλάβην τοῦ ἀνθρώπου, ἀναγκάζει αὐτόν, ἵνα ζητήσῃ αὐτήν τήν ἐπιθυμίαν, ἐνῶ εἰσέτι ἀρμόδιος ὁ καιρός, ἵνα τελειώσῃ αὐτήν, ἢ δέν ἔχει τήν ἰκανότητα εἰς αὐτό τό πρᾶγμα, τό ὁποῖον ἐπιθυμεῖ· ἀλλ' ὁ διάβολος παντί τρόπῳ ταράττει αὐτόν, ἢ βλάπτει τό σῶμα αὐτοῦ, ἢ κρύπτει παγίδα εἰς τήν διάνοιαν αὐτοῦ·

Αλλά καθώς προεῖπον, ἄς προσευχώμεθα συνεχῶς μετὰ σπουδῆς καί προθυμίας διά τήν καλήν ἐπιθυμίαν, ἥτις διεγείρεται εἰς ἡμᾶς, καί ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἄς εἶπῃ πρὸς τόν Θεόν· Ἄς γένη, Κύριε, τό ἅγιόν Σου θέλημα, ἕως ὅτου νά τελειώσω τοῦτο τό καλόν ἔργον, τό ὁποῖον ἐπεθύμησα νά πράξω, ἐάν ἀρέσκη τοῦτο εἰς τό θέλημά Σου τό ἅγιον· διότι τό νά θελήσω αὐτό μοί εἶναι εὐκόλον, τό νά ἐκτελέσω ὁμως αὐτό ἄνευ τῆς χάριτός Σου δέν δύναμαι.

Γέρων Ἰσαάκ Σύρος

Γέρωντων

✘ Ἄν ὑπακούουμε στόν Θεό, ἂν ἀγωνιζώμαστε καί ἔχομε πόθο γιά τό ἀγαθό, ὁ Θεός θά μᾶς αὐξήσει τή χάρι καί τά πνευματικά ἀγαθά.

✘ Τό πολύ θάρρος, ἡ παρησία καί ἡ ἐλευθεριότητα ἐξασθενίζουν τήν ἀντίσταση τοῦ ἀνθρώπου καί

σιγά σιγά εἰσέρχεται ὁ πειρασμός καί δημιουργοῦνται ἄσχημες καταστάσεις.

† Γέρων Ἰερώνυμος

✘ Ὅταν ἀκούς ὅτι κατηγοροῦν κάποιον, ἄς εἶναι καί ἀλήθεια, ποτέ σου νά μὴ συμπληρώνης κατηγορίες, ἀλλά πάντα νά λές τό καλό καί νά λυπᾶσαι. Πάντα νά φροντίζῃς ν' ἀγαπᾶς τοὺς φτωχοὺς, τοὺς γέρους, τά ὄρφανά καί τοὺς ἀρρώστους.

✘ Μέ τόν τίμιο ἰδρώτα σου νά βγάξης τό ψωμί σου. Καί μὴ ξεχνᾶς τήν ἐλεημοσύνη. Αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού πρέπει νά βαδίσης. Αὐτά εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ.

† Γέρων Γεώργιος

✘ Οἱ ἀδιάφοροι καί ἄσπαγγνοι ἄνθρωποι, πού σκέπτονται μόνον τόν ἑαυτό τους καί τόν χορταίνου ἀναίσθητα, γεμίζουν παράλληλα τήν καρδιά τους μέ πολύ ἄγχος, καί ταλαιπωροῦνται καί ἀπό τούτη τή ζωή· ἐνῶ οἱ εὐσπλαγχοι, ἐπειδή χορταίνου τοὺς ἄλλους μέ ἀγάπη, πάντοτε εἶναι χορτασμένοι ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἀπό τίς ἀφθονες εὐλογίες του.

† Γέρων Παῖσιος

✘ Μὴν πικραίνεσθε γιά τά λάθη σας. Μὴν ἀπελπίζεσθε. Μόνο νά μετανοήτε. Ὁ Θεός δύο πράγματα κυττάζει: τί ἀγῶνα κάναμε πρὶν πέσωμε, νά μὴν πέσωμε· καί πόσο μετανιώσαμε μετὰ.

✘ Εὐτυχής εἶναι ἐκεῖνος πού βάζει τόν ἑαυτό του κάτω ἀπό ἄλλον· ἐκεῖνος πού κάνει ὑπακοή.

† Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Ἡ ὀδύνη καί ἡ ἡδονή εἶναι δύο καταστάσεις, πού δέν ἀπέχουν πολύ μεταξύ τους.

† Γέρων Ἐπιφάνιος

“Αγιος Διονύσιος ὁ πολιούχος τῶν Ἀθηνῶν

Ἐζησε ὁ Ἅγιος Διονύσιος στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀποστόλων. Γεννήθηκε γύρω στό δέκατο ἔτος μ.Χ. στήν Ἀθήνα ἀπό γονεῖς πλουσίους, οἱ ὅποιοι διακρίνονταν γιά τήν ἀρετή τους. Ἦταν, καθῶς συνήθιζαν νά λένε, “ἐκ τῶν τά πρώτα φερόντων”, ἄνθρωποι, πολῖτες τῆς Ἀθήνας, πού ξεχώριζαν σέ ὅλα. Ὁ Διονύσιος, ἀπό τά παιδικά του χρόνια, ἦταν ἐργατικός, σοβᾶρός, ἐπιμελής, νέος μέ ἀρετές καί σοφία. Ἀγάπησε τά γράμματα καί ἐγινε νωρίς γνώστης τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων καί τῆς ρητορικῆς. Ὁ ποιητής Θεοφάνης τόν σκιαγραφεῖ μέ τοῦτα τά λόγια: “πλούτῳ καί σοφίᾳ καί συνέσει τῶν ἀπάντων ὑπερέχων”. Δηλαδή τούς ξεπερνοῦσε ὅλους σέ πλούτη, σοφία καί σύνεσι.

Μετά τίς σπουδές του στίς περίφημες Σχολές τῆς Ἀθήνας, σέ ἡλικία 25 χρόνων, ταξίδεψε στήν Αἴγυπτο γιά νά συμπληρώσει τίς γνώσεις του. Ἐκεῖ, στήν Ἡλιούπολι τῆς Αἰγύπτου βρισκόταν, ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός στόν Γολγοθᾶ τήν Μεγάλη Παρασκευή. Μέ τόν σκοτισμό τοῦ ἡλίου πού ἐπακολούθησε τότε, μετά τό “τετέλεσται” τοῦ Κυρίου, ὁ Διονύσιος, μέ τά ὅσα ἐγνώριζε περί τῶν φαινομένων τῶν οὐρανίων σωμάτων, δοκίμασε ἐκπληξι. Ἦταν βέβαιος, ὅτι ὁ ξαφνικός σκοτισμός τοῦ ἡλίου δέν ἦταν φυσικό φαινόμενο, ἀλλά θαυμαστό γεγονός. Τήν κατάπληξι του γιά τό ἀπρόβλεπτο φαινόμενο διετύπωσε μέ τοῦτα τά λόγια, πού κατέγραψε καί στό ἡμερολόγιό του:

“Σήμερον ἡ Θεός πάσχει ἡ τό πᾶν ἀπόλλυται”. Δηλαδή, σήμερον ἡ ὁ Θεός ὑποφέρει ἡ χάνεται τό πᾶν. Γνώριζε ὁ Διονύσιος, ὅτι δέν ἐπρόκειτο γιά φυσική ἐκλειψι ἡλίου...

Ὅταν ἐπέστρεψε ἀπό τήν Αἴγυπτο ὁ Διονύσιος ἦταν ἤδη γνωστός γιά τήν ἀρετή καί τή σοφία του. Ὅλοι θαύμαζαν τό ὀξύ πνεῦμα του, τήν παιδεία του καί τόν χαρακτήρα του. Γιά ὅλα αὐτά τά χαρίσματά του τόν ἀνέβασαν οἱ Ἀθηναῖοι στήν ἀξιοζήλευτη θέση τοῦ “Ἀρεοπαγίτη”, νά εἶναι δηλαδή ἓνα ἀπό τά ἑννέα μέλη τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

Τό 52 μ.Χ. ἐνῶ ὁ Διονύσιος εἶναι 43 περίπου χρόνων καί ἀσκεῖ τό λειτούργημα τοῦ Ἀρεοπαγίτη, φτάνει στήν Ἀθήνα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Περιέρχεται τήν ἐνδοξη πόλι, γοητεύεται ἀπό τήν φιλομάθεια τῶν Ἀθηναίων καί μιλάει πρὸς τόν λαό γιά τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, εὐαγγελίζεται τήν Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιθυμία του ἀσφαλῶς εἶναι νά κηρύξη καί πάνω στόν Ἄρειο Πάγο, πού ἦταν ὁ ἐπίσημος δημόσιος χώρος

ὀμιλιῶν, ἀνακοινώσεων καί συζητήσεων. Χῶρος ὅπου μιλαγαν ἐλεύθερα οἱ Ἀθηναῖοι γιά φιλοσοφικά ζητήματα καί διετύπωναν τίς πολιτικές ἀντιπροθέσεις τους.

Τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ἀθήνα προκαλεῖ ποικίλες ἀντιδράσεις. Μερικοί τό δέχονται φιλικά, ἄλλοι μέ ἀδιαφορία ἡ σκωπτική διάθεση. Εἶναι καί κάποιοι πού εἰρωνικά τοῦ λένε: “Ἀκουσόμεθά σου καί πάλιν περί τούτου”. Δηλαδή, θά σ’ ἀκούσουμε καί ἄλλη φορά γι’ αὐτά πού μᾶς λές. Ὁ Ἀπόστολος δέν ἀπογοητεύεται. Περιδιαβάζει τήν πόλι καί διαπιστώνει, ὅτι ὑπάρχουν σ’ αὐτήν πολλοί βωμοί. Καταλαβαίνει λοιπόν πῶς ἔχει νά κάνη μέ λαό πού ἔχει μεταφυσική ἀγωνία. Βλέπει κι ἓναν ναό ἀφιερωμένο “Τῷ ἀγνώστῳ θεῷ”.

Ὁ βωμός τῶν Ἀθηναίων στόν ἀγνωστο θεό γίνεται ἡ ἀφορμή καί ἡ ἀφετηρία τοῦ λόγου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Λέει ὁ κήρυκας τοῦ Χριστοῦ στούς Ἀθηναίους, ἐπισήμως καί σοφούς, ὅτι ἐρχεται νά τοῦς φανερώσει τόν ἀγνωστο θεό, πού τιμοῦν χωρίς νά τόν γνωρίζουν.

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι μερικοί ἀπό τοῦς ἀκροατές πίστεψαν στό κήρυγμα του καί πλησίασαν τόν Ἀπόστολο γιά νά τόν ρωτή-

σουν καί νά μάθουν περισσότερα. Ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ σοφός Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος καί μία γυναίκα ὀνομαζόμενη Δάμαρις.

Ἡ βάπτισι τοῦ Διονυσίου

Ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος ἀδιαφορεῖ γιά τήν εἰρωνική ἡ διστακτική στάσι τῶν ἄλλων Ἀθηναίων καί ἀνταποκρίνεται στό θεῖο κάλεσμα τοῦ Ἀποστόλου. Ἡ ψυχὴ του, μέ ανοικτούς ὀρίζοντες, εἶναι ἔτοιμη νά δεχθῆ τό μεγάλο μήνυμα. Δέχεται πρόθυμα καί ὀλόψυχα τήν χριστιανική πίστι, καθῶς διακρίνει φῶς καί ἀλήθεια στό κήρυγμα τοῦ Παύλου. Ἐχοντας πλήρη βεβαιότητα πῶς κάνει τό ὀρθό καί σωτήριο βῆμα, βαπτίζεται Χριστιανός.

Μετά τήν ἀναχώρησι τοῦ Παύλου ἀπό τήν Ἀθήνα, ὁ Διονύσιος ἀναλαμβάνει τήν ὀργάνωσι καί τή διδασκαλία τῶν ὀλιγων Χριστιανῶν τῆς Ἀθήνας, καθῶς καί τήν προσέλκυσι νέων πιστῶν στόν Χριστιανισμό. Γίνεται ἔπειτα ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει ὅτι ὁ Διονύσιος νυμφεύθηκε τήν “ὀμόπιστον ἐν τῷ νέῳ θρησκεύματι Θάμαρ ἡ Δάμαριν”.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ταξίδεψε στήν Ἁγία πόλι Ἱερουσαλήμ καί βάδισε μέ ἱερό δέος, ὡς προσκυνητής,

Ὁ ἀνώτατος λειτουργός τῆς Δικαιοσύνης,
πού πίστεψε στόν Χριστό
μέ τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου
καί ἐγινε
ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν.

στους τόπους όπου δίδαξε, σταυρώθηκε, ένταφιάσθηκε και άνέστη ό Χριστός.

Στά τελευταία χρόνια του χριστιανομάχου αυτοκράτορα Νέρωνα επισκέφθηκε και τή Ρώμη. Σκοπός του ήταν νά συναντήση τόν δάσκαλό του Άπόστολο Παύλο. Συνέπεσε μάλιστα εκεί μέ τό μαρτύριο και τόν άποκεφαλισμό του Άποστόλου των Έθνών. Λέγεται, ότι στή Ρώμη συνάντησε και τόν Άγιο Κλήμεντα, τόν Έπίσκοπο Ρώμης, πού τόν παρεκίνησε νά πάη στή Γαλλία νά έργαστή γιά τήν έξάπλωσι του Χριστιανισμού.

Στό Παρίσι ό Άγιος Διονύσιος έχτισε μία μικρή εκκλησία και εκεί έγινε ένα από τά ιεραποστολικά του κέντρα. Παράλληλα δέ μέ τή δράσι του στή Γαλλία έστελνε μαθητές του στήν Ίσπανία και στήν Άγγλία, γιά νά κηρύξουν τή νέα θρησκεία του Άνασταντος Χριστού.

Τό μαρτυρικό τέλος του Άγίου

Τό κήρυγμα του Άγίου Διονυσίου έφερε πλήθη πιστών κοντά στον Χριστό. Αυτό όμως προκαλούσε άνησυχία και μένος στό ειδωλολατρικό κατεστημένο του καιρού εκείνου, πού μισούσε θανάσιμα τόν Χριστιανισμό. Οί πληροφοριοδότες της ειδωλολατρικής έξουσίας έλεγαν στον αυτοκράτορα Δομετιανό (82-96 μ.Χ.), ότι ό Έπίσκοπος Άθηνών δέν σέβεται τούς αυτοκρατορικούς νόμους, δέν προσκυνά τούς θεούς και κηρύττει δικό του θεό. Ο Δομετιανός όργίζεται και στέλνει επίτροπό του νά έξετάση τίς καταγγελίες.

Μεταξύ του Άγίου και του άπεσταλμένου του αυτοκράτορα έγινε σκληρή διαλογική άναμέτρηση. Ο Διονύσιος μέ πίστι και σοφία κατετρόπωσε τόν άλαζονικό επίτροπο. Όταν όμως οι άφρονες και άλαζονικοί τύραννοι νικούνται στή συζήτηση, καταφεύγουν στή βία...

Έτσι τό φθινόπωρο, στις 3 Οκτωβρίου του 96 μ.Χ., τελευταίο έτος της βασιλείας του Δομετιανού, ό σκληρός και άδικος κριτής διατάζει ν' άποκεφαλίσουν τόν Μάρτυρα του Χριστού, Άγιο Διονύσιο. τόν Άρεοπαγίτη και τούς δύο μαθητές και συνεργάτες του Ρουσικό και Έλευθέριο. Ως τόπος μαρτυρίου τους αναφέρεται ένα άσημο χωριό της Γαλατίας έξω από τό Παρίσι.

Κατά τό μαρτύριο του άποκεφαλισμού του Άγίου συνέβη μέγα, έξαίσιο θαύμα. Όταν τόν άποκεφάλισε ό δήμιος, τό άκέφαλο λειψανο του Άγίου πήρε στα χέρια του τήν κατατομημένη άγία κεφαλή του και βάδισε μία άπόστασι περί τά δύο μίλια και τελικά τήν απέθεσε στα χέρια μιās καλής Χριστιανής πού όνομαζόταν Κατούλα. Η Κατούλα, μαζί μέ άλλους πιστούς, φρόντισε έπειτα τόν ένταφιασμό των λειψάνων του ιερομάρτυρα και των μαθητών του. Στόν τόπο της ταφής τους άνήγειραν άργότερα οι Χριστιανοί μεγαλοπρεπή ναό.

Η θαυματουργή κάρα του Άγίου Διονυσίου σώζεται στήν Ίερά Μονή Δοχειαρίου του Άγίου Όρους. Τήν άφιέρωσε εκεί, μέ βασιλικό χρυσόβουλο, ό αυτοκράτορας Άλέξιος Α' ό Κομνηνός.

Η έβδομη Οικουμενική Σύνοδος ώνόμασε "Μέγα" τόν πρώτο Έπίσκοπο Άθηνών και Μάρτυρα του Χριστού.

Μέ τόν Άπόστολο Παύλο και άνώτατο Δικαστή του Άρείου Πάγου Διονύσιο, πρώτο Άθηναίο πού έγινε Χριστιανός, άρχίζει ή ζωή της Χριστιανικής Έκκλησίας στήν Άθήνα.

ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ

Σ έ κάποια επίσκεψή του στα βουνά της Νιτρίας, όπου ζούσαν χιλιάδες Έρημίτες, οι Προεστώτες παρεκάλεσαν τόν Όσιο Μακάριο τόν Αιγύπτιο νά πη λίγα ώφέλιμα λόγια. Οί αδελφοί κάθισαν γύρω του κι εκείνος άρχισε νά διηγείται τίς άναμνήσεις του:

"Πάνε πολλά χρόνια τώρα πού, ενώ ήμουν κλεισμένος στό κελλί μου, άρχισε νά μέ βιάζει ό λογισμός νά προχωρήσω βαθειά στήν έρημο, νά ιδώ τί υπάρχει εκεί. Πέντε όλόκληρα χρόνια άντιστεκόμουν, πιστεύοντας πώς ήθελε έτσι ό διάβολος νά μέ ρίξη σε καμιά παγίδα. Όταν άποείδα πώς επέμειναν οι λογισμοί, άποφάσισα νά ξεκινήσω. Βάδιζα πολλές ήμέρες σε μέρη άγνωστα, στήν έρημιά και μόνο άγρίμια και πουλιά συναντούσα στό δρόμο μου.

"Εφθασα κάποτε σε μία μεγάλη λίμνη, πού είχε στή μέση μία μικρή νησίδα. Μικρά και μεγάλα θηρία μαζεύονταν εκεί γιά νά πιούν νερό. Κάθισα στις καλαμιές νά ξεποστάσω κι ενώ παρατηρούσα τά ζώα, είδα άνάμεσά τους δύο γυμνούς άνθρώπους. Τους πήρα γιά φαντάσματα και δειλίασα. Εκείνοι κατάλαβαν, τήν άμηχανία μου και φώναξαν: "Μή φοβάσαι, άνθρωποι σαν και σενα είμαστε".

"Υστερα μέ έπλησίασαν. Πήρα τότε θάρρος και τούς ρώτησα ποιοί ήσαν και πώς βρέθηκαν εκεί. Μου είπαν πώς ό ένας ήταν Αιγύπτιος και ό άλλος από τή Λιβύη. Πολύ νέοι, πριν σαράντα χρόνια, άποφάσισαν ν' άσκητέψουν. Μέ τή σειρά τους μ' έρώτησαν κι αυτοί σε ποιά κατάστασι βρισκόταν ό κόσμος. Τους έδωσα τίς πληροφορίες πού ζητούσαν και ύστερα, θαυμάζοντας τήν ύπομονή τους τόσα χρόνια σε τέτοια έρημιά, τούς παρεκάλεσα νά μέ διδάξουν πώς νά γίνω Μοναχός.

- Κόψε κάθε δεσμό μέ τόν κόσμο και θά τό κατορθώσης, μου είπαν.

- Μά εγώ είμαι άνθρωπος αδύνατος, άποκρίθηκα και δέν μπορώ νά ζήσω όπως εσεις.

- Τότε μείνε στό κελλί σου και κλαίγε τίς άμαρτίες σου.

Η μοναξιά τους είχε δώσει κάποια άποτομία στήν όμιλία. Στό πρόσωπό τους όμως ήταν διάχυτη ή γλυκύτητα και όσιότητα.

- Πώς άντέχετε τίς καιρικές μεταβολές, τούς ρώτησα, γιατί μου είχε κάνει εντύπωση ή γύμνια τους.

- Ο Θεός, πού προνοεί γιά όλα Του τά πλάσματα, έκανε σε μās τούτη τήν οικονομία. Ούτε τόν χειμώνα κρυώνουμε, ούτε ή ζέστη του καλοκαιριού μās βλάπτει.

Παρατήρησα τότε πώς τό σώμα τους ήταν προφυλαγμένο μέ τρίχες μεγάλες, σαν προβιά.

Τότε ταλάνισα τόν έαυτό μου και είπα πώς εγώ, πού έχω τό κελλί μου και τό λίγο παξιμάδι μου κάθε μέρα και συντροφιά τώσων αδελφών, δέν έχω γίνει ακόμα Μοναχός".

‘Η ἀθέτησι τῆς συμφωνίας

Στό ησυχαστικό Καλύβι τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὁ Πνευματικός Παπα-Δανιήλ ἦταν πολὺ προχωρημένος στὴν κατὰ Θεὸν ζωὴ καὶ ἐνάρετη πολιτεία, τόσο πού τόν ἀξίωσεν ὁ Θεός, κάθε Σάββατο, νά κοινωνῆ καὶ νά δίνη τὰ Ἐχραντα Μυστήρια, τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, στοὺς Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι κυκλοφοροῦν στὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ κατὰ καιροὺς, ὅπως ὁμολογοῦν πολλοὶ σεβάσμιοι καὶ ἀξιόπιστοι Πατέρες, φανερώνονται ὅπου καὶ σέ ὅποιον προβλέπουν αὐτοί, πῶς ἡ ἐμφάνισί τους θά οἰκοδομήσῃ καὶ θά ὀδηγήσῃ αὐτόν ἢ αὐτούς πού θά τοὺς ἰδοῦν, στὴν ἐνάρετη ζωὴ καὶ στό θεῖο ζῆλο τῆς νοεράς προσευχῆς καὶ ἀγνῆς πολιτείας.

Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, δέκα τὸν ἀριθμόν, περιφέρονται στὰ ἐρημικώτερα μέρη τοῦ Ἄθωνα καὶ εἶναι ἀόρατοι. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια παρουσιάσθηκαν στόν Πνευματικό τους Παπα-Δανιήλ καὶ τόν παρεκάλεσαν νά τοὺς κοινωνῆ καὶ νά τοὺς μεταδίδῃ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Μυστήρια, ἀλλὰ δέν θά ἐπρεπε, καθὼς τοῦ εἶπαν, νά μάθῃ κανεὶς τὴν πράξι αὐτῆ. Τοῦ ὤρισαν πῶς θά πηγαίνουν κάθε Σάββατο καὶ θά πρέπει τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη νά μὴ δέχεται κανέναν ἐπισκέπτη. Κι ἂν τυχόν πάει κανεὶς,

νά φροντίζῃ ἐγκαίρως νά τόν διώχνῃ.

Τοῦτο γινόταν πολλὰ χρόνια καὶ ὁ Πνευματικός Παπα-Δανιήλ τὰ κατάφερνε ἔτσι, πού νά μὴ βρῆσκει κανεὶς ἐκεῖ, ὅταν θά πήγαιναν οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ ἐρημίτες, οὔτε κἂν ὁ ὑποτακτικός του Παπα-Ἀντώνης, ὁ ὁποῖος ἦταν κι αὐτός πνευματικός, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐντολὴ τῶν ἐρημιτῶν Ἁγίων κι ἀπ’ αὐτόν τό εἶχε ἀποκρύψει.

Ἐνα Σάββατο ὅμως, ἀπὸ φθόνο τοῦ πειρασμοῦ ἢ ἀπὸ ἀπλή σύμπτωση, τὴν ὥρα πού θά πήγαιναν οἱ ἐρημίτες, ἐπισκέφθηκε τόν Πνευματικό ἕνας μακρινός ἀδελφικός του φίλος, τόν ὁποῖο, ἐπειδὴ δέν προλάβαινε νά διώξῃ, τόν ἐκρυψε στὴν ἐκκλησία.

Τό τσαῖ ἀξίζει τόν κόπο

Ἐναν καιρό ὁ Ἁγιορείτης Πατήρ Ἀνθίμος ἠσύχαζε στὰ ὕψη τοῦ Ἄθωνα γιὰ ἄρκετό χρονικό διάστημα. Ὁ ἀδελφός, ὁ Τραπεζάρης, πολὺ ἀνησύχησε καὶ προσευχήθηκε στό Θεό νά πληροφορήσῃ τόν Γέροντα νά ἔλθῃ στή Μονή, γιὰ νά τόν ὠφελήσῃ πνευματικά. Ἰσως τώρα ὁ Γέροντας στὴν ἐρημο νά ἔχη ἀποκάμει ἀπὸ τοὺς κόπους του, σκεπτόταν, “κι ἐγώ, ἂν ἦταν ἐδῶ, θά τόν οικονομούσα μέ λίγη τροφή, θά τοῦ ἔκανε ἕνα τσαῖ”.

Τὴν ἄλλη μέρα τό πρωῖ ὁ Γέροντας ἐφθασε στό Μοναστήρι καὶ εἶπε στόν φίλο του χαριτολογώντας:

- Ὅρῃστε, κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου ἦλθα ἀπὸ τόν Ἄθωνα, κατάκοπος καὶ μέ πόδια κομμένα ἀπὸ τίς πέτρες. Τό τσαῖ σου ἀξίζει τέτοιον κόπο!

Ὁ ἀδελφός εἶδε τὴν προόρασί του καὶ τοῦ ζήτησε συγχώρεσι γιὰ τόν κόπο πού τοῦ προξένησε.

Οἱ Ἅγιοι πήγαν στόν Πνευματικό, καὶ ὁ ξένος ἀπὸ τὴν κρύπτη του ἔβλεπε τοὺς Ἁγίους πού κοινωνοῦσαν ἀπὸ τό παράθυρο τῆς προσκομιδῆς. Ὅταν τελείωσε ἡ Θεία Κοινωνία, οἱ Ἅγιοι εὐχαρίστησαν τόν Πνευματικό, ζήτησαν συγχώρεσι καὶ τοῦ εἶπαν, πῶς ἐπειδὴ δέν φύλαξε τὴ συμφωνία πού εἶχαν κάνει, δέν ἐπρόκειτο νά τοὺς ξαναδεῖ. Καὶ πράγματι, ἀπὸ τότε ὁ Παπα-Δανιήλ δέν τοὺς εἶδε ἄλλη φορά. ❖

Αθωνικά

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14

Αριθμὸς ἄδειας
4 939

